

Rozjímanie na štvrtok 19. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 19.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: opustiť
logiku obchodu; odpustiť dlhy
druhým; prijať
bezpodmienečnosť lásky.

PRI JEDNEJ PRÍLEŽITOSTI sa Peter
spýtal Ježiša, koľkokrát je potrebné
odpustiť bratovi urážky. Pán mu
odpovedal podobenstvom o sluhovi,
ktorý mal voči svojmu kráľovi dlh
desať tisíc talentov. Ide o
astronomickú sumu, ktorú nie je
možné splatiť: zodpovedá tomu, čo

by zarobil zamestnanec po šesťdesiatich miliónoch pracovných dní, teda viac ako stošesťdesiat tisíc rokov. „Ale pretože nemal skadiaľ vrátiť, pán rozkázal predať jeho aj jeho ženu, aj deti i všetko, čo mal, a dlh splatiť. Vtedy mu sluha padol k nohám a na kolenách ho prosil: *Pozhovej mi a všetko ti vrátim.* A pán sa nad sluhom zľutoval, prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu“ (Mt 18, 25-27).

Začiatok tohto podobenstva v istom zmysle odráža vzťah Boha k ľuďom. Ako povedal svätý Josemaría: „Ani my nemáme čím splatiť nesmierny dlh za toľko dobra, ktoré nám Boh preukazuje a ešte ho svojimi osobnými hriechmi zväčšujeme. A hoci by sme s nimi aj statočne bojovali, nepodarí sa nám spravodlivo vrátiť všetko, čo nám Pán odpustil“[1]. Kráľ odpustil ten dlh, aby jeho sluha opustil obchodnú logiku a prijal logiku milosrdenstva;

tak bude môcť pracovať nie ako ten, kto musí splatiť dlh, ale aby prejavil lásku, ktorá poháňa jeho život. Lebo to je v konečnom dôsledku to, k čomu nás Boh pozýva: aby našim vzťahom s ním a s ostatnými vládla láska a milosrdenstvo, a nie strach alebo striktná spravodlivosť.

Božie milosrdenstvo nemá hranice. „On nám odpúšťa všetky hriechy, len čo prejavíme aspoň najmenšie znamenie pokánia“[\[2\]](#). Nezaújíma Ho žiadna odplata za svoje odpustenie. Chce však, aby nás jeho milosrdenstvo viedlo k životu zameranému na to, čo je dôležité pre Pána, a k životu zamilovaných, nie k životu sluhov. „Nedbá o bohatstvá, ani o plody zeme, ani o zvieratá žijúce na nej, v mori či vo vzduchu, pretože to všetko je jeho; chce niečo dôverné, čo mu máme odovzdať slobodne: *Daj mi, syn môj, svoje srdce*(Prís 23, 26). Vidíte? Neuspokojí sa len s časťou, chce všetko. Nejde

mu o to, čo máme — opakujem —: chce nás samých. Z tohto, a len z tohto vyplývajú všetky ostatné dary, ktoré môžeme Pánovi ponúknuť“[3].

KEĎ TEN SLUHA vyšiel z kráľovej prítomnosti, stretol muža, ktorý mu dlhoval sto denárov. Nebola to malá suma – tri mesačné mzdy –, ale v porovnaní s dlhom, ktorý mu bol odpustený, bola zanedbateľná. „No len čo ten sluha vyšiel, stretol sa so svojim spolusluhom, ktorý mu dlhoval sto denárov. Chytil ho pod krk a kričal: *Vráť, čo mi dlhuješ!* Jeho spolusluha mu padol k nohám a prosil ho: *Pozhovej mi a dlžobu ti splatím.* On však nechcel, ale odišiel a vrhol ho do žalára, kým dlh nesplatí. Keď jeho spolusluhovia videli, čo sa stalo, veľmi sa zarmútili. Išli a rozpovedali svojmu pánovi všetko, čo sa stalo. A tak si ho pán predvolal a

povedal mu: *Zlý sluha, ja som ti odpustil celú dlžobu, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojim spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou? A rozhnevaný pán ho vydal mučiteľom, kým nesplatí celú dlžobu“* (Mt 18, 28-34).

Na prvý pohľad sa reakcia kráľa dá interpretovať ako trest. On však koná podľa spôsobu, akým konal sluha. Keďže sa nechcel vzdať obchodnej logiky a prijať logiku milosrdenstva, kráľ uplatnil rovnaké schémy, akými fungoval sluha. V skutočnosti by sa dalo povedať, že ten muž odmietol spásu, ktorú mu ponúkol kráľ: radšej mal vzťahy poznačené dlhmi a povinnosťami ako vzťahy založené na nezištnosti. „Nemôžeme očakávať Božie odpustenie, ak my sami neodpustíme svojim bližným. Je to podmienka: pomysli na koniec, na Božie odpustenie, a prestaň nenávidieť; zbav sa zášti, tej otravnej muchy, ktorá sa stále vracia. Ak sa

nesnažíme odpúšťať a milovať, ani nám sa neodpustí a ani nás nebudú milovať“[4].

Pravdepodobne sa v našom každodennom živote stretávame s ľuďmi, ktorí nám niečo dlhujú: niekto, kto nám adresoval urážlivú poznámku alebo vtip, priateľ, ktorý na poslednú chvíľu neprišiel, kolega, ktorý nás neustále prerušuje v práci... Okrem týchto každodenných situácií možno v našom živote prešli aj ľudia, ktorí majú väčší dlh za takmer nenapraviteľné utrpenie, ktoré nám spôsobili. V oboch prípadoch nás evanjelium vyzýva, aby sme si uvedomili, že „nech by nepravosť alebo urážky, ktoré ti spôsobili, boli akokoľvek veľké, tebe Boh odpustil omnoho viac“[5]. Ba čo viac, zakaždým, keď niekomu odpustíme, stotožňujeme sa s Pánom. Preto svätý Josemaría hovoril, že najbožskejšie v našom kresťanskom živote „je odpúšťať tým, ktorí nám

ublížili“[6], lebo Boh sa stal človekom práve preto, aby nám odpustil.

DNES môže byť ťažké opustiť *obchodnú* logiku, ktorú prijal nespravodlivý sluha z podobenstva. Možno uprednostňujeme byť rovní s ostatnými: nič nikomu nedlžiť, aby nám nikto nič nedlžil. Preto možno nedôverujeme, keď niekto niečo urobí pre nás, a pýtame sa, čo za to očakáva. Nie sme zvyknutí na darčeky. Často radšej vieme, že sme niečo dosiahli vlastnými silami, pretože to nás robí nezávislými, umožňuje nám to pocítiť určitú moc; nechceme byť závislí od druhých.

Kto sa však naučil nechať sa milovať, je presvedčený, že „nemôže stále iba dávať, musí aj prijímať. Kto chce dávať lásku, sám ju musí prijať ako dar“[7]. To najväčšie, čím sa môžeme

stať, je vždy výsledkom predchádzajúceho daru: „On nás miloval prvý“ (1 Jn 4, 19). Kto prijíma Božiu bezpodmienečnú lásku, oslobodzuje sa od kresťanského života zredukovaného na *veci, ktoré musím robiť, a veci, ktoré sú mi zakázané*. Jeho život sa potom stáva vedený túžbou potešiť Pána vo všetkých svojich činoch, ako sa o to snaží syn voči otcovi alebo manžel voči manželke a naopak.

Nahliadnuť do nekonečnosti Božej lásky, ktorý nás bláznivo miluje, nám môže pomôcť pochopiť hodnotu toho, čo je pre Boha malé, práve preto, že je naše. Sme si vedomí, že *nikdy nesplátíme dlh*, ale nadchýna nás sen, že prispievame k *udržaniu rodinných bremien*. Je to jeho láska, ktorá premieňa naše drobnosti na drahé klenoty. Všetko slúži na to, aby Boh bol šťastný. Tieto malé veci oslobodzujú dušu, pretože jej pomáhajú nechať sa milovať bez

nároku na odplatu. Keď sa tak žije, nič nás neobmedzuje. Naopak, nemožno sa o ne vytrvalo starať, ak sú výsledkom túžby kontrolovať, splatiť dlh. V skutočnosti ide o spontánne a jednoduché gestá človeka, ktorý vie, že ho miluje všemocný a večný Boh, ktorý je však zároveň veľmi domáci. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nám pomohla „byť si stále viac vedomí bezodplatnosti a veľkosti odpustenia, ktoré sme dostali od Boha, aby sme sa stali milosrdnými ako On, dobrý Otec, pomalý v hneve a veľký v láske“[8].

.....

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 168.

[2] František, *Anjel Pána*, 17-IX-2017.

[3] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 35.

[4] František, *Anjel Pána*, 13-IX-2020.

[5] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 452.

[6] Svätý Josemaría, citované Mons. Fernandom Ocárizom, *Pastiersky list*, 16-II-2023, bod 7.

[7] Benedikt XVI, *Deus caritas est*, bod 7.

[8] František, *Anjel Pána*, 17-IX-2017.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/stvrtok-19-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrtok-19-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (02.04.2026)